

Sygn. akt VI Pa 63/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Monika Miller-Młyńska (spr.)
Sędziowie:	SSO Andrzej Stasiuk SSO Aleksandra Mitros
Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Herman

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 listopada 2016 roku w S.

sprawy z powództwa A. B. (1)

przeciwko Prokuraturze (...) w S.

o wynagrodzenie

na skutek apelacji wniesionej przez powoda A. B. (1) od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 22 kwietnia 2015 roku, sygn. akt IX P 614/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda A. B. (1) na rzecz Prokuratury (...) w S. kwotę 900 (dziewięciuset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

SSO Andrzej Stasiuk SSO Monika Miller-Młyńska (spr.) SSO Aleksandra Mitros

UZASADNIENIE

W toku procesu jaki toczył się przed Sądem Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie A. B. (1) domagał się zasądzenia na swoją rzecz od strony pozwanej, oznaczonej ostatecznie jako Prokuratura Apelacyjna w Szczecinie (pierwotny wyrok wydany wobec pozwanego Skarbu Państwa - Prokuratora Apelacyjnego w S. został przez Sąd Okręgowy w Szczecinie uchylony), kwoty 24.205,55 zł wraz z odsetkami za opóźnienie. Dochodzona kwota stanowiła sumę wynagrodzeń za pracę za okres od marca do sierpnia 2012 roku, niewypłaconych w związku z wydanym przez sąd dyscyplinarny postanowieniem o obniżeniu mu wynagrodzenia o 50% na czas trwania zawieszenia w czynnościach.

Przez cały czas trwania procesu powód twierdził, że obniżenie mu wynagrodzenia w spornym okresie było niedopuszczalne z uwagi na fakt, że rozstrzygające o tym orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuraturze Generalnym z dnia 7 października 2011 r. było nieprawomocne, a tym samym brak było podstaw do

jego wykonania. Twierdził w szczególności, że przepis art. 462 § 1 k.p.k., zgodnie z którym, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, zażalenie nie wstrzymuje wykonania zaskarżonego postanowienia, nie ma w tym przypadku zastosowania.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, wskazując że orzeczenie w przedmiocie obniżenia wynagrodzenia prokuratora ma charakter incydentalny, a wykonalność orzeczeń incydentalnych w różnych procedurach sądowych unormowania jest w taki sam sposób - są one wykonalne z chwilą wydania lub ogłoszenia i możliwym jest jedynie wstrzymanie ich wykonania do czasu rozstrzygnięcia środka odwoławczego. Zakwestionowała twierdzenia pozwu, iż powodem niestosowania w postępowaniu dyscyplinarnym wobec prokuratorów przepisu art. 462 § 1 k.p.k. miałyby być odrębna regulacja w ustawie o prokuraturze, zgodnie z którą wszystkie decyzje procesowe (orzeczenia) wydawane przez sąd dyscyplinarny są wykonalne dopiero po uprawomocnieniu się. Zauważyła, że regulacje ustawy o prokuraturze nie zawierają przepisów o wykonalności orzeczeń, które wyłączałyby stosowanie art. 462 § 2 k.p.k. na podstawie art. 89 ust. 1 ustawy o prokuraturze.

Po wydaniu wyroku przez sąd I instancji Prokuratura Apelacyjna w Szczecinie została zlikwidowana; w jej miejsce powstała Prokuratura (...) w S..

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie IX Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2015 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt IX P 614/14 oddalił w całości powództwo.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

A. B. (1) od dnia 1 lipca 2005 r. był prokuratorem Prokuratury Apelacyjnej w Szczecinie. Jego wynagrodzenie od dnia 1 stycznia 2011 r. wynosiło 9.977,29 zł.

W dniu 26 stycznia 2010 r. Prokurator Apelacyjny w P. powiadomił Prokuratora Apelacyjnego w S. o tym, że w dniu 25 stycznia 2010 r. do Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym wpłynął wniosek o zezwolenie na ściganie i pociągnięcie do odpowiedzialności karnej A. B. (1). Postawą skierowania wniosku były ustalenia poczynione w toku śledztwa o sygn. akt AP V Ds. 7/09 prowadzonego przez Prokuratora Generalnego w P., które w dostateczny sposób uzasadniały podejrzenie popełnienia przez A. B. (1) występków określonych w art. 220 § 4 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Mając na uwadze wagę czynów, o których popełnienie podejrzewany był A. B. (1), postanowieniem z dnia 27 stycznia 2010 r. Prokurator Apelacyjny w S. zawiesił A. B. (1) w czynnościach służbowych.

Postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2010 r. Przewodniczący Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym wszczął postępowanie dyscyplinarne przeciwko A. B. (1) w związku z uchybieniem przez niego godności urzędu prokuratorskiego w rozumieniu art. 44 ust. 2 ustawy o prokuraturze w związku z uzasadnionym podejrzeniem popełnienia przez niego przestępstwa określonego w art. 228 § 4 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Postępowanie to, prowadzone pod sygn. akt PG VII SD 89/10, do dnia wyrokowania przez Sąd Rejonowy nie zostało zakończone z uwagi na niezakończenie toczącego się równoległe postępowania karnego.

W dniu 8 grudnia 2010 r. Prokurator Apelacyjny w S. wniosł o obniżenie A. B. (1) wynagrodzenia do 50% wysokości, na czas trwania zawieszenia w czynnościach służbowych.

Orzeczeniem z dnia 7 października 2011 r. Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym obniżył wynagrodzenie A. B. (1) o połowę na czas trwania zawieszenia A. B. w czynnościach służbowych. Orzeczenie to skierowano do wykonania decyzją Zastępcy Prokuratora Apelacyjnego w S. z dnia 16 marca 2012r.

A. B. (1) wniosł zażalenie na powyższe orzeczenie. Odwoławczy Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym w dniu 21 sierpnia 2012 r. utrzymał je jednak w mocy.

Z dniem 4 sierpnia 2012 r. A. B. (1) został przeniesiony w stan spoczynku w związku z niepełnieniem służby z powodu choroby przez okres roku.

Począwszy od marca 2012 r. aż do przeniesienia w stan spoczynku, A. B. (1) wypłacano połowę wynagrodzenia.

A. B. (1) wielokrotnie wzywał Prokuratora Apelacyjnego w S. do zapłaty pozostałej części wynagrodzenia.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy w pierwszej kolejności uznał, iż podstawę żądania powoda stanowił przepis art. 22 § 1 k.p., wedle którego przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Świadczenie wzajemne pozwanego jako pracodawcy miało polegać przede wszystkim na wypłacie powodowi wynagrodzenia za pracę. Wprawdzie powód pracy w spornym okresie nie świadczył, gdyż na podstawie art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (t.j. Dz.U. z 2011 r., poz. 1599) został zawieszony w czynnościach służbowych, niemniej w okresie zawieszenia prokuratorowi przysługuje wynagrodzenie, które jednak może zostać zmniejszone do 50% przez sąd dyscyplinarny w warunkach określonych w art. 71a ww. ustawy.

Dalej sąd I instancji przyznał, że przepisy ustawy nie stanowią wyraźnie o charakterze orzeczenia sądu dyscyplinarnego w przedmiocie obniżenia wynagrodzenia. Zwrócił jednak uwagę, że art. 89 pkt 1 ustawy o prokuraturze stanowi, że w sprawach nieuregulowanych ustawą do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego, zaś zawarty w tym akcie art. 462 § 1 przewiduje, że jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, zażalenie nie wstrzymuje wykonania zaskarżonego postanowienia; sąd jednak, który je wydał, lub sąd powołany do rozpoznania zażalenia może wstrzymać wykonanie postanowienia.

Sąd Rejonowy uznał w tym kontekście za trafne twierdzenie strony pozwanej, iż w myśl przepisów procedury karnej termin „orzeczenie” jest pojęciem zbiorczym i obejmuje zarówno wyroki, jak i wydawane w toku postępowania postanowienia. W związku z tym, jego ocenie, użycie w ustawie o prokuraturze wspólnego określenia „orzeczenia”, zarówno dla rozstrzygnięć finalnych, jak i incydentalnych, nie może przesądzać o ich tożsamym charakterze prawnym. Dalej wskazał, iż Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że orzeczenie w przedmiocie obniżenia wynagrodzenia prokuratora ma charakter incydentalny i stanowi jedynie swoisty środek tymczasowy stosowany w związku z postępowaniem dyscyplinarnym (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2004 r. sygn. SDI 40/04 opubl. LEX nr 134733; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2008 r. sygn. SDI 13/08 opubl. Orzecznictwo SN w sprawach dyscyplinarnych. Warszawa 2008r. poz.118). Sąd I instancji podzielił powyższy pogląd, wskazując, że orzeczenie w przedmiocie obniżenia wynagrodzenia dotyczy kwestii incydentalnej postępowania dyscyplinarnego i w istocie spełnia funkcję postanowienia w postępowaniu karnym, które co do zasady również takich kwestii dotyczy. Z uwagi na podobieństwo funkcji obu przejawów decyzji organów postępowania, nie ma przeszkód, by do orzeczeń wydanych w trybie art. 71a ust. 1 ustawy o prokuraturze, stosować regulację zawartą w art. 462 § 1 k.p.k. Gdyby przyjął pogląd przeciwny, ustawodawca musiałby zawrzeć w ustawie o prokuraturze kompleksową regulację postępowania dyscyplinarnego tak, aby na przykład można było w nim przeprowadzić dowód z opinii biegłego, co się jednak nie stało. Zdecydował się na ogólne odesłanie do kodeksu postępowania karnego w sprawach nieuregulowanych w ustawie.

Odnosząc się do twierdzeń powoda, że sądy dyscyplinarne dla prokuratorów zarówno w I, jak i II instancji, na żadnym etapie prowadzonych postępowań dyscyplinarnych, nie wydają postanowień, a wyłącznie orzeczenia, zauważył, że sama różnorodność form decyzji podejmowanych w toku postępowań dyscyplinarnych w sprawach prokuratorów, ale i sędziów (postanowienia, orzeczenia, uchwały) nie sprzeciwia się możliwości doszukiwania się w nich podobieństwa w instytucjach właściwych dla postępowania karnego. Na tym między innymi polega zdaniem Sądu Rejonowego odpowiednie stosowanie przepisów i odnosi się to nie tylko do postępowania dyscyplinarnego, ale i innych postępowań, do których zastosowanie (odpowiednie) mają przepisy kodeksu postępowania karnego, na przykład postępowania karno-skarbowego, postępowania przed Trybunałem Stanu, w sprawach nieletnich, czy o wykroczenia. Na potwierdzenie powyższego sąd odwołał się do stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w postanowieniu z 11 października 2002 r., w sprawie o sygn. SNO 33/02, gdzie wskazano, iż „zawieszenie sędziego

w czynnościach służbowych jest odpowiednikiem środków zapobiegawczych opisanych w rozdziale 28 k.p.k. Skoro tak, to uchwała w przedmiocie zawieszenia sędziego w czynnościach służbowych może być uznana za odpowiednik postanowienia o zastosowaniu środka zapobiegawczego".

Sąd Rejonowy zaznaczył też, że wbrew stanowisku powoda, popartemu publikacją K. Ś., na wykonalność orzeczeń czy postanowień nie ma wpływu to, czy podlegają kontroli instancyjnej. Wynika to właśnie bezpośrednio z art. 462 § 1 k.p.k., który odnosi się do orzeczeń zaskarżalnych.

Zdaniem Sądu Rejonowego nie sposób również uznać za zasadne twierdzeń pozwu, iż powodem niestosowania w postępowaniu dyscyplinarnym wobec prokuratorów przepisu art. 462 § 1 k.p.k. jest odrębna regulacja w ustawie o prokuraturze, zgodnie z którą wszystkie decyzje procesowe wydawane przez sąd dyscyplinarny, są wykonalne dopiero po uprawomocnieniu się. Przychylił się w tym zakresie do poglądu strony pozwanej, że byłaby to niespotykana w procedurach sądowych sytuacja, która mogłaby sparaliżować każde postępowanie. W takiej sytuacji, na przykład orzeczenie o powołaniu biegłych, czy też w przedmiocie wniosku dowodowego stron, podlegałoby każdorazowo zaskarżeniu i nie mogłoby być realizowane do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia. Dalej wskazał, że regulacje ustawy o prokuraturze nie zawierają przepisów o wykonalności orzeczeń, które wyłączałyby stosowanie art. 462 § 2 k.p.k. na podstawie art. 89 ust. 1 ustawy o prokuraturze. W ustawie o prokuraturze jedyny przepis odnoszący się do wykonalności orzeczeń dotyczy orzeczeń końcowych będących odpowiednikiem wyroków i regulacja ta jest zbieżna z zawartą w kodeksie postępowania karnego. Przepis ten, zawarty w art. 85 ust. 1 i 2 ustawy o prokuraturze stanowi, iż przewodniczący sądu dyscyplinarnego przesyła niezwłocznie odpis prawomocnego orzeczenia wraz z uzasadnieniem Prokuratorowi Generalnemu w celu wykonania orzeczenia, zaś Prokurator Generalny może wstrzymać wykonanie orzeczenia dyscyplinarnego, od którego stronie służy kasacja. Treść tego przepisu nie pozostawia zatem wątpliwości, że dotyczy on orzeczeń kończących postępowanie dyscyplinarne, a jak wskazano powyżej, orzeczenie w przedmiocie obniżenia wynagrodzenia takiego charakteru nie ma.

Kierując się wszystkimi powyższymi względami, sąd I instancji uznał, że orzeczenie w przedmiocie obniżenia wynagrodzenia powodowi podlegało wykonaniu bezpośrednio po jego wydaniu, stąd zasadnym było wypłacenie powodowi w okresie od 1 marca 2012 r. do 31 lipca 2012 r. wynagrodzenia zmniejszonego o połowę.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżając go w całości. Wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa poprzez niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 462 § 1 i 2 k.p.k. i niezastosowanie do ustalonego stanu faktycznego przepisu art. 425 k.p.k. oraz uchybienie procesowe polegające na braku odniesienia się przez sąd I instancji do wszystkich twierdzeń pozwu.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, uwzględnienie powództwa i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji na wstępie wskazano, że błędnie przyjął Sąd Rejonowy, iż podstawą żądania powoda był art. 22 k.p., albowiem status powoda jako prokuratora regulują przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze, które są *lex specialis* w stosunku do przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku - Kodeks pracy. Zgodnie z treścią art. 118 wskazanej powyżej ustawy o prokuraturze, tylko w sprawach nieuregulowanych jej przepisami stosuje się przepisy kodeksu pracy, co nie ma miejsca w niniejszej sprawie.

Dalej apelujący wskazał, że błędne było również przyjęcie przez sąd I instancji, że orzeczenie sądu dyscyplinarnego dla prokuratorów o zmniejszeniu wynagrodzenia prokuratorowi jest natychmiast wykonalne i ma tu zastosowanie art. 462 § 1 i 2 k.p.k. w związku z art. 89 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze (t.j. Dz. U. z 2011 roku, Nr 270, poz. 1599). Jego zdaniem Sąd Rejonowy w swoim rozstrzygnięciu nie wskazał na jakiej podstawie przyjął, że do postępowania w sprawie obniżenia uposażenia prokuratora, które jest następstwem skierowania do sądu dyscyplinarnego wniosku o uchylenie immunitetu, przy czym jest zupełnie odrębnym postępowaniem, stosuje się

przepis art. 89 pkt 1 ustawy o prokuraturze, który pozwala na stosowanie przepisów postępowania przygotowawczego w kwestiach nieunormowanych w postępowaniu dyscyplinarnym.

Skarżący powtórzył w tym zakresie wyrażane już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego twierdzenie, że postępowanie o obniżenie uposażenia prokuratora nie jest postępowaniem dyscyplinarnym. Wskazał, iż stosowanie w praktyce art. 89 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze budzi szereg wątpliwości, których źródłem jest brak w tym akcie prawnym precyzyjnych uregulowań. W praktyce przepis ten traktowany jest w sposób instrumentalny i korzysta się z niego w sposób nie zawsze uzasadniony lub też zupełnie pomija się go w kwestiach, gdzie jest to wręcz konieczne. Zarzucił, że sąd I instancji w sposób bardzo ogólnikowy, dowolny, niepoparty przepisami uzasadnił, dlaczego wydanemu przez sąd dyscyplinarny „orzeczeniu” przypisał moc „postanowienia”. Zgodził się przy tym ze stanowiskiem sądu I instancji, że orzeczenie w przedmiocie obniżenia wynagrodzenia prokuratora ma charakter incydentalny; nie zgodził się natomiast ze stwierdzeniem, że stanowi ono jedynie środek tymczasowy stosowany w związku z postępowaniem dyscyplinarnym i w istocie spełnia funkcję postanowienia w postępowaniu karnym, które również co do zasady takich kwestii dotyczy. Sąd I instancji nie wskazał, na jakiej podstawie doszedł do takiego wniosku, który jest - zdaniem skarżącego - sprzeczny z obowiązującymi unormowaniami przyjętymi w ustawie z dnia 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze.

Kończąc apelujący zaakcentował, że postępowanie w przedmiocie obniżenia uposażenia prokuratora nie ma nic wspólnego z postępowaniem dyscyplinarnym i nie jest w żaden sposób jego incydentalną częścią. Orzeczenie o obniżeniu uposażenia jest natomiast jego zdaniem konsekwencją skierowania do sądu dyscyplinarnego wniosku o uchylenie immunitetu, a to ma związek z postępowaniem przygotowawczym. Nie ma natomiast nic wspólnego z postępowaniem dyscyplinarnym.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna, w związku z czym podlegała oddaleniu.

Wbrew zapatrywaniom apelującego, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, wydane po dokonaniu właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy w całości podzielił poczynione przez sąd I instancji ustalenia i w konsekwencji przyjął je za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998 r., sygn. akt I PKN 339/98). Uznał nadto, że sąd I instancji w sposób właściwy zastosował odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy. Sąd Okręgowy w całości podzielił zatem zarówno ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne Sądu Rejonowego. Za chybione uznał natomiast zarzuty i argumenty zawarte w treści wywiedzionej przez powoda apelacji, stanowiące de facto wyłącznie powtórzenie zarzutów zgłoszonych w toku postępowania przed Sądem Rejonowym, do których niemal wyczerpująco odniesiono się w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Stąd też sąd II instancji nie widzi obecnie potrzeby, by ponownie szczegółowo odnosić się do wszystkich kolejnych zarzutów; uczyni to wyłącznie w tym zakresie, w którym w uzasadnieniu Sądu Rejonowego brak jest wyczerpującej argumentacji.

W pierwszej kolejności apelujący, podważając skarżone orzeczenie, zarzucił, że Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że podstawą żądania powoda jest art. 22 k.p.

Odnosząc się do powyższego zarzutu Sąd Okręgowy wskazuje, że w istocie powód ma rację, iż status prawny prokuratorów i stosunek służbowy będący podstawą ich zatrudnienia - w okresie, którego dotyczyło niniejsze postępowanie - był uregulowany przepisami ustawy z dnia 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze (Dz. U. z 2011 r. Nr 270, poz. 1599), a nie przepisami Kodeksu pracy. Tym niemniej, słusznie sąd I instancji przywołał przepis art. 22 Kodeksu pracy, jako że przepisy wskazanej ustawy o prokuraturze nie zawierały żadnego ogólnego przepisu, z którego wynikałby obowiązek wypłacania prokuratorowi wynagrodzenia. Kwestie wynagrodzenia poruszały przepisy art. 61a i 62, określające jak oblicza się i różnicuje wynagrodzenie zasadnicze prokuratorów. W tej sytuacji, w świetle

zamieszczonego w art. 118 omawianej ustawy odesłania, w myśl którego w sprawach nieuregulowanych w niej lub w przepisach szczególnych do prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury oraz prokuratorów wojskowych jednostek organizacyjnych prokuratury, niebędących oficerami, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych, a w sprawach nieuregulowanych, także w przepisach tej ustawy - przepisy Kodeksu pracy, możliwym było sięgnięcie do przywołanego na wstępie przepisu. Na marginesie należy w tym miejscu wskazać, że nawet jeśli omówiony zarzut zostałby uznany za trafny, nie miałyby to istotnego wpływu na rozstrzygnięcie.

Istotne znaczenie miał natomiast zarzut dotyczący nieprawidłowego zastosowania przepisów art. 462 § 1 i 2 k.p.k. i niezastosowania art. 425 k.p.k. Sąd Okręgowy uznał go jednak za chybiony. Zarzut ten opierał się o stanowisko apelującego jakoby postępowanie w sprawie o obniżenie wynagrodzenia prokuratora nie było częścią postępowania dyscyplinarnego. Stanowisko to trzeba było jednak uznać za całkowicie błędne i wyrażone w oderwaniu od treści przepisów. Pomijało ono bowiem przede wszystkim fakt, że ustawa z 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze zawierała osobny rozdział zatytułowany „Odpowiedzialność dyscyplinarna”. W rozdziale tym, w przepisie art. 71 ust. 1 ustawodawca wskazał, że prokurator może być zawieszony w czynnościach, jeżeli z uwagi na charakter przewinienia konieczne jest natychmiastowe odsunięcie go od wykonywania obowiązków. Prawo zawieszenia w czynnościach przysługuje przełożonym dyscyplinarnym. Na decyzję przełożonego dyscyplinarnego o zawieszeniu w czynnościach przysługiwało zażalenie do prokuratora bezpośrednio przełożonego nad prokuratorem, który wydał decyzję, chyba że wydał ją Prokurator Generalny. W tej sytuacji, skoro w następującym bezpośrednio po omawianym artykule przepisie art. 71a ust. 1 cytowanej wskazano, że w wypadku, gdy prokurator został zawieszony w czynnościach, sąd dyscyplinarny na wniosek przełożonego dyscyplinarnego, może obniżyć do 50% wysokość jego wynagrodzenia na czas trwania tego zawieszenia, nie sposób jest – przy prawidłowym zastosowaniu zasad wykładni – dojść do innego wniosku niż ten, że postępowanie w sprawie obniżenia wynagrodzenia prokuratora miało związek wyłącznie z toczącym się wobec niego postępowaniem dyscyplinarnym i zastosowanym w jego toku zawieszeniem w czynnościach. Powód, zarzucając że postępowanie o obniżenie wynagrodzenia prokuratora nie jest postępowaniem dyscyplinarnym, a jest konsekwencją skierowania do sądu dyscyplinarnego wniosku o uchylenie immunitetu, w istocie w żaden sposób swojego stanowiska merytorycznie nie uzasadnił. Sąd II instancji nie wie więc w jaki sposób powód doszedł do przekonania, że zamieszczony w rozdziale poświęconym postępowaniu dyscyplinarnym przepis art. 71a ustawy o prokuraturze z 1985 roku miał być związany wyłącznie ze znajdującym się w całkiem innym rozdziale przepisem art. 54, regulującym postępowanie związane z uchyleniem immunitetu, ale w świetle argumentów wyżej zamieszczonych oraz przywołanych przez Sąd Rejonowy uważa takie stanowisko za nieuzasadnione.

Wreszcie, dla wyczerpania krytyki stanowiska skarżącego, warto zwrócić uwagę, że omawiany przepis art. 71a ustawy z 1985 roku o prokuraturze został dodany do ustawy na mocy ustawy nowelizującej z dnia 12 maja 2000 r., tj. ustawy o zmianie ustawy o prokuraturze, ustawy o dyscyplinie wojskowej oraz ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U. z 2000 r., nr 48, poz. 553). W uzasadnieniu projektu tej ustawy (dostępnym tutaj: [http://orka.sejm.gov.pl/R.. \(...\)§ \(...\)..pdf](http://orka.sejm.gov.pl/R.. (...)§ (...)..pdf)) wyraźnie i jednoznacznie wskazano, iż miała ona na celu dostosowanie przepisów o odpowiedzialności dyscyplinarnej prokuratorów (podkreślenie własne) do wymogów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W uzasadnieniu tym nie sposób przy tym doszukać się uzasadnienia dla poglądu, jakoby dodanie – w tym a nie innym miejscu – przepisu art. 71a miało być związane ze zmianą regulacji dotyczących innego postępowania niż postępowanie dyscyplinarne.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego słusznie sąd I instancji postępowanie o obniżenie wynagrodzenia powoda o 50% uznał za część postępowania dyscyplinarnego. Świadczy o tym bowiem wskazane powyżej umiejscowienie przepisu art. 71 ustawy, cel tego przepisu oraz to, że zawieszenie wypłaty wynagrodzenia prokuratora zostało powiązane przez ustawodawcę z tokiem postępowania dyscyplinarnego i jego wynikiem, gdyż to w razie umorzenia postępowania dyscyplinarnego lub uniewinnienia prokuratora (w postępowaniu dyscyplinarnym, nie zaś karnym) - a nie postępowania o uchylenie immunitetu – wypłacało się prokuratorowi zatrzymane wynagrodzenie.

Odnosząc się z kolei do możliwości zastosowania niniejszej sprawie art. 462 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy może jedynie w ślad za sądem I instancji powtórzyć, że skoro przepis art. 89 pkt 1 ustawy o prokuraturze stanowił, że w

sprawach nieuregulowanych ustawą do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego, to jednym z mających zastosowanie przepisów była norma art. 462 § 1 k.p.k. Słusznie zatem wskazał Sąd Rejonowy, że także do orzeczeń wydanych w trybie art. 71a ust. 1 ustawy o prokuraturze stosować należało regulację zawartą w art. 462 § 1 k.p.k., a przepisy ustawy z 1985 roku o prokuraturze nie zawierały przepisów, które wyłączałyby możliwość stosowania tej regulacji. Tym samym w sytuacji wydania orzeczenia o obniżeniu wynagrodzenia prokuratora, dla jego wykonania nie było konieczne oczekiwanie na uprawomocnienie się rozstrzygnięcia. Słusznie zatem przyjął sąd I instancji, że postanowienie w powyższym przedmiocie dotyczące powoda podlegało wykonaniu bezpośrednio po jego wydaniu, w związku z czym zasadne było wypłacenie mu w okresie od 1 marca 2012 r. do 31 lipca 2012 r. wynagrodzenia zmniejszonego o połowę.

Wobec powyższego, uznając że zarzuty podniesione w apelacji nie mogły doprowadzić do podważenia zaskarżonego wyroku, na mocy art. 385 k.p.c. sąd odwoławczy oddalił apelację powoda, czemu dał wyraz punkcie I orzeczenia.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu, wyrażoną w przepisie art. 98 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego, powód – jako strona przegrywająca proces – obowiązany jest do pokrycia jego kosztów poniesionych przez stronę pozwaną. Na koszty te złożyło się wyłącznie wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym, związane z jego udziałem w postępowaniu apelacyjnym. Rozstrzygając w tym zakresie o kosztach Sąd Okręgowy w punkcie II wyroku zasądził od powoda na rzecz pozwanej tytułem kosztów zastępstwa procesowego kwotę 900 złotych, wyliczoną zgodnie z przepisami § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów (Dz. U. 2013 r., poz. 490). Z uwagi na datę wniesienia apelacji w niniejszej sprawie, to właśnie te bowiem przepisy miały w niej zastosowanie.